

Вечір з товстого скла
З синіми й чорними смугами
І вже більш втримати не могла
І серце плакало від наруги.

І чекала на шовкову ніч,
Надсилала свою мрію в зорі.
Розсипались темні плями зліш
І крижані усміхались гори.

Розгойдай огні на чорних хвилях!
Розряби блискучий оксамит.
Світ навколо мене кличе: мила...
Але серце моє хоре спить.

6-X-919. Київ.